

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 303, 9 juli 2009

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Etniska spänningar i Ürümqi, Xinjiang

8 juli 2009

De officiella siffrorna anger 156 döda och mer än 1 000 allvarligt skadade, nästan alla hankineser. Inofficiella siffror, som rapporterades innan Internet stängdes av, talar om så många som 600 döda, huvudsakligen uigurer. Båda uppsättningarna siffror klargör att upploppen i Ürümqi inte bara var en övergående episod i etniska stridigheter utan en av de blodigaste scenerna med social oro sedan massakern på Himmelska fridens torg för 20 år sedan.

På kort sikt och på lokal nivå kan upploppen ses som produkten av spänningar inom en huvudstad som vuxit så snabbt under det senaste årtiondet att den inhemska uiguriska befolkningen nu bara är en liten och utblottad minoritet i en till övervägande del hankinesisk stad. Rent lokala motsättningar skulle emellertid aldrig leda till dödstal i hundratal. Djupare krafter måste vara i verksamhet för att det ska resultera i en slakt av den omfattningen. Det skulle inte heller vara en anledning till att president Hu Jintao avstår från att närvara vid G8-mötet i Italien.

Både omflyttningen av befolkning och uigureras fattigdom är produkter av kapitalismens återupprättande i Kina och Beijings politik att konsolidera sin makt över de mer perifera regionerna i utkanten av det kinesiska imperiets territorier. Den följd av händelser som ledde till upploppen illustrerar detta mycket tydligt.

Proinsen Xinjiang, den av Kinas provinser som ligger längst västerut, har alltid varit en av de minst utvecklade och fattigaste regionerna i hela landet. Därför har unga uiguriska arbetare från Xinjiang varit i främsta ledet för att förse de blomstrande städerna i de östra kustprovinserna med migrantarbete. De matstånd som dyker upp runt alla de stora byggarbetsplatserna annonserar med halalmat och därmed byggnadsarbetarnas religion och etnicitet.

För två veckor sedan, i staden Shaoguan i provinsen Guangdong, rekryterade ägaren till en leksaksfabrik, som drabbats hårt av nedgången i Kinas export, ett skift med arbetare från Xinjiang till lägre lön än vad lokala arbetare accepterade. Lokala arbetslösa arbetare spred som svar ett rykte att uigurer hade våldtagit lokala kvinnor. Det ledde till angrepp på uigurer vilket ledde till två döda, men angreppen filmades och lades ut på Internet. Det var de här bevisen för dödandet av uiguriska migrantarbetare som ledde till den inledande protestdemonstrationen i Ürümqi.

Stadens polis såg demonstrationen, i likhet med polisen överallt, som en olaglig utmaning av statens auktoritet och skingrade den med våld. Först då vände sig arga uigurer mot civila hankineser, som de betraktar som privilegierade och koloniserande bosättare. Den typen av våld är missriktat och fördjupar närmast garanterat splittringen i staden – men det gör också en grupp människors privile-

gier och påtvingad förflyttning av en annan grupp människor.

Hur och varför har uigurerarna blivit en minoritet i sitt eget land? Varför har miljoner hankineser plötsligt under de två senaste årtiondena flyttat till den kanske minst utvecklade regionen i landet? Svaret är både ekonomiskt och strategiskt. Under slätterna och öknarna i Xinjiang finns det stora reserver av olja, gas och kol, viktiga resurser för ekonomisk utveckling. Även om Beijing och det styrande kommunistpartiet påstår sig att erkänna rättigheter för "nationella minoriteter", är sanningen den att deras ideologi med "den kinesiska nationsfamiljen" underordnar alla minoriteter de dominerande hankineserna. Det är exempelvis inte en "asiatisk nationsfamilj", det är en "kinesisk" familj och "kinesisk" uppfattas oundvikligen som "hankinesisk".

Beijing är följaktligen motståndare till att utvecklingen av dessa resurser kontrolleras av regionens ursprungsbe-folkning, uigurerarna. För kommunistpartiet är det kinesiska resurser som ska användas för Kinas utveckling. Lokal utveckling kan alltför lätt erbjuda en materiell grund för avskiljandet av en uigurisk stat från Kina. Därför har förmåner erbjudits för att uppmuntra hankineser, av vilka många har fördrivits från sina byar av den industriella utvecklingen, att flytta till Xinjiang. Inom provinsen utgör de inflyttade nu en majoritet, med koncentration på städerna, som drar större fördel av den ekonomiska utvecklingen.

Dessutom är det genom Xinjiang som en stor ny pipeline, som är 4 200 kilometer lång, levererar gas från Taimbassängen till Kinas industrier och det militära skyddet av den strategiska anläggningen ses av Beijing som ännu en anledning till att stärka den direkta kontrollen över provinsen.

Allt detta är det vidare sammanhanget för att förstå blodbadet. Uigurerarna är alldeles tydligt ett förtryckt folk, som systematiskt förnekas tillgång till sitt eget lands resurser, som förhindras att fritt uttrycka sina egna kulturella traditioner, vilka till sin kärna är islamiska, och som superexploateras som en reservarbetsarmé för Kinas kapitalistiska utveckling. För revolutionära kommunister, och sannerligen för konsekventa demokrater, förtjänar all kamp mot ett sådant förtryck ovillkorligt stöd. Även där de metoder som används av rörelser för nationell befrielse inte är de som vi skulle använda, erkänner vi rätten för dessa rörelser att använda de medel de anser nödvändiga för att bekämpa sitt förtryck. De förtrycktas våld kan aldrig likställas med förtryckarnas våld.

I Kina, liksom i alla mångnationella stater, måste kommunister inte bara kräva och kämpa för jämlikhet inom alla områden för alla etniska grupper och nationaliteter utan också stöda förtryckta nationaliteters rätt till självbestämmande, inklusive att avskilja sig för att bilda en sepa-

rat stat om de så önskar. Det är den enda grunden för att bygga en arbetarrörelse som kan övervinna den här typen av splittring och som effektivt kan bekämpa både kapitalistisk utslagning och statligt förtryck.

Förbundet för Femte Internationalen kämpar för:

Ett slut på den byråkratiska diktaturen

Ner med nationellt förtryck

För alla förtryckta folks rätt till självbestämmande

För ett revolutionärt arbetarparti i Kina

För en arbetarrepublik i Kina och en federation med asiatiska arbetarstater.

Peter Main

Manifestation för Iran i Stockholm

Just nu är vi många utanför Iran som gnisslar tänder och sliter vårt hår i frustration över att inte kunna göra något kraftfullt åt situationen inne i landet. Men trots allt erbjuds det vissa tillfällen för oss att höja våra röster till stöd för kampen och mot den kriminella regimen. Ett sådant inträffade i dag (25/6). På Medborgarplatsen, som ligger i Stockholms södra innerstad, hölls en manifestation för frihet i Iran. Uppskattningsvis deltog cirka 300 personer, mestadels iranier men även personer av annan nationalitet.

Talarna kom från Folkpartiet, Vänsterpartiet, PEN och iranska grupper och tidskrifter. Plakat och banderoller var helt inriktade på den aktuella terrorn.

De enda som avvek från det var rojalisterna som hade många fanor på plats, till skillnad från vänstern som inte hade några synliga symboler alls. Hela manifestationen var självklart känsloladdad. Men tragiken i det som pågår trängde sig på extra tydligt när ett inslag från BBC spelades upp. En anonym kvinna gav ett vittnesmål från en just avhållen demonstration. Förkrossad men målmedveten gav hon rapport som inte kunde undgå att fylla oss med både sorg och hat. I syfte att krossa rörelsen lever regimen ut alla sina mest mordiska och sadistiska drifter just nu. Kvinnan berättade om besinningslös misshandel, folk som slängs ner från broar. Ett liv är inte värt mycket just nu på gatorna i den islamiska republiken.

Arbetarmakt och Revolution deltog givetvis på den här manifestationen. Vi delade även ut flygblad och sålde våra tidningar för att propagera för en revolutionär socialistisk linje. Det är just den svaga förankringen för en sådan politik som är ett av de grundläggande problemen just nu i Iran, vilket faktiskt åskådliggjordes av manifestationen. Regimen förstår bara ett språk: makt! De enda som kan leverera en knockout är arbetarklassen understödd av bönderna och andra förtryckta skikt. De besitter numerären och de rätta nyckelpositionerna i den ekonomiska infrastrukturen för att lamslå hela landet.

Men för att arbetarna ska kunna genomföra generalstrejker, arbetsplatsockupationer, massdemonstrationer och kollektiv beväpning, måste de organiseras självständigt. Vem som helst inser att allt det här inte kommer att hända av sig självt, utan organisationer. Massiva klasskampsaktioner hotar inte bara regimen utan även de privilegierade klasserna dvs. den sociala basen för liberaler och monarkister, som också är mot regimen. Så för att få till stånd en enhet med dessa element, de demokratiska borgarna, måste arbetarrörelsen tukta sig själv och avstå från metoder, idéer och handlingar som hör till dess klassiska och mest effektiva arsenal. Problemet är att det var just den arsenalen som var nödvändig för att krossa av-

skummet som styr Iran. Vi tycks alltså ha en valsituation här. För att återvända till dagens manifestation så måste vi säga att det inte är rätt val som har gjorts från vissa vänsterkrafters sida. Rikligt med rojalistfanor men inte en enda symbol för den iranska arbetarklassen! Det är naturligtvis inte själva symbolerna i sig självt det handlar om utan vad som är alarmerande är att skillnaderna mellan borgerligheten och arbetarklassen suddas ut i dess s.k. breda demonstrationer.

Därmed talas det inte i klartext om vad som krävs för att vinna i Iran. Dagens manifestation var mycket lyckad. Flera talare gjorde oerhört värdefulla poänger. Det iranska folket har fått ännu ett exempel på att de inte är helt lämnade åt sitt öde. Men rörelsens framtid ligger inte i fortsatt falsk enhet över klassgränserna.

Eduardo Montero

Kriminella element på den iranska terrorcentralen (ambassaden) darrade av skräck

Äntligen! Alltför länge har lömska attentatsmän och spioner kunnat sitta tryggt på den iranska ambassaden, under den svenska statens beskydd. Men igår (26/6 -09) var det slut på det. Under en stund fick ambassadfolket känna på hur det är att vara de jagade.

En demonstration hade sammankallats av olika vänsterinriktade iranska grupper. Även Revolution och Arbetarmakt fanns på plats. Dagen innan hade en manifestation anordnats inne i centrala Stockholm. Men den här stod delar av Irans arbetarrörelse i exil för och det märktes på stämningen. Den var politiskt militant redan från start. Slagorden haglade gentemot representanterna för diktaturen.

NED MED ISLAMISKA REPUBLIKEN! STÅNG AMBASSADEN – TERRORCENTRALEN! DÖD ÅT REGIMEN I IRAN! INTERNATIONELL SOLIDARITET – ARBETARKLASSENS KAMPENHET! Där fanns banderoller för socialism, röda fanor med

Marx på och mängder med plakat som berörde mordet och tortyren mot folket och vänstern i Iran. Det var i stort sett inte tyst en enda minut, utan massan skanderade oavbrutet.

Personal ur ambassaden stod framför byggnaden och blängde på oss demonstranter. Ganska snabbt krackelerade den sobra ytan och de visade upp sig som de huliganer de är. De visade långfingret, hånflinade och visade en allmänt föraktfull attityd. Demonstrationen var formerad längs med en del av det stängsel som omger ambassaden och jag kunde inte vara överallt samtidigt, men andra demonstranter berättade för mig att ambassadpersonal vid en tidpunkt till och med började kasta sten mot demonstranterna. Hur som helst blev deras provokationer till slut för mycket. En stor del av de cirka 200 demonstranterna började trycka på mot stängslet och till slut revs en öppning upp vid huvudingången.

Först tog sig en mindre grupp frihetskämpar in på ambassadområdet. Mot dem störtade ambassadpersonal. Det skulle de inte ha gjort för de fick ta emot rikligt med sparkar och slag från diverse tillhyggen. Efter att den första gruppen tagit sin in försökte den svenska polisstyrkan skärpa till sig och lyckades för ett kort tag hindra ytterligare inflöde av demonstranter. Problemet var att de inte hade förutsett denna händelseutveckling och därför var kraftigt underbemannade. Sekunderna innan nästa, och mycket större grupp av frihetskämpar hade tagit sig in,

försökte två ensam poliser skydda terrorcentralen. Den ena stod desperat och viftade åt alla håll med batongen.

Den andra blockerade öppningen med sin arm och vädjade förtvivlat till massan att lugna ner sig. Efter att en aktivist hängt sig med hela kroppstyngden på hans arm, en annan dragit i honom från insidan av stängslet samtidigt som otaliga personer tryckte på vek han sig. Då strömmade ganska många personer in på området.

Ambassaden består av en huvudbyggnad samt ytterligare en fristående byggnad samt en vaktur precis vid ingången. Vakturen vandaliserades. Övervakningskameran blev pulveriserad. Fönsterrutor på huvudbyggnaden slogs sönder. En del ambassadpersonal stod och iakttog detta på avstånd, väl medvetna om att de inte kunde göra något. Mot dem skickades det projektiler av krossat glas. Vissa andra från ambassaden intog en mer aktiv attityd, bland annat blev minst en demonstrant knivskuren av dessa svin. Fast å andra sidan blev flertalet av dem till slut bortjagade med hjälp av sparkar och slag. Till slut drog sig frihetskämparna tillbaka och fortsatte demonstrationen utanför ambassadområdet. Sammanlagt höll den på i cirka 5 timmar. Det var en av de bästa demonstrationerna på mycket länge i Stockholm.

Peter Larsson

KP:s dilemma: för arbetarklassen eller Ahmadinejad?

Det så kallade Kommunistiska partiet (KP) ser sig själva som de verkliga representanterna för marxismen och leninismen i Sverige. Deras faktiska politik hämtas dock snarare från deras stalinistiska arv, som är ett hån mot allt vad marxism heter. Man skulle kunna tycka att den förrevolutionära situationen i Iran är en ganska enkel sak att ta ställning till för en erfaren marxist: miljontals människor, däribland flera viktiga fackföreningar, trotsar heroiskt den reaktionära och blodbesudlade diktaturen. Självklart måste kommunister förespråka att revolten växer till en revolution, som under arbetarklassens ledning störtar mullornas regim, konfiskerar deras förmögenheter och tar över deras fabriker samt skrotar alla reaktionära, religiösa lagar som förtrycker alla arbetande människor – men speciellt kvinnorna. Men nej, förklarar KP:s tidning *Proletären* (nr 26-09) – saken är mycket svår.

Visserligen har man gång på gång sett hur svårt KP har att se saker från två håll samtidigt. När motståndet mot ockupationen av Irak vann masstöd misslyckades KP helt med att både stödja kampen mot den imperialistiska ockupationen och samtidigt kritisera de reaktionära krafter som leder motståndet. Att KP skulle odla illusioner om Ahmadinejad när han konfronterades med Bush och hans ärkereaktionära administration var därför väntat. Men någonstans hade man ändå förhoppningen att dessa ”kommunister” skulle kunna ta ställning för massprotesterna mot den iranska regimen.

Efter några inledande frågor som *Proletären* själv erkänner att de saknar svar på, lyckas artikelförfattaren erkänna att de ”människor som deltagit i protesterna i Teheran upplever sig som folket som gör revolt mot makten”, och medger att kraven på utvidgad demokrati och yttrandefrihet samt på ökade rättigheter för kvinnor är ”berättigade.”

Demonstranternas syfte är alltså gott, så långt är *Proletären* med, liksom på att det iranska folket faktiskt har fog för visst missnöje. Men genast en brasklapp: att oppositio-

nen samlat många människor är inte detsamma som att det iranska folket har rest sig mot regimen. *Proletären* passar på att påminna om att Ahmadinejad har många anhängare bland de fattiga. För KP rättfärdigar tydligen detta att inte ta någon ställning alls. Inget förslag på lösning på konflikten för dessa ”kommunister” fram – inte en antydning om huruvida man borde ställa sig på demonstranternas sida, eller på regimens.

KP hoppas på Ahmadinejad?

Artikeln avslutas med några frågor, som för att visa att KP inte alls vet hur de ska bedöma situationen. Fråga nummer ett lyder:

”Hur kommer Ahmadinejad, om han rider ut stormen, agera mot oppositionen och de delar av befolkningen som protesterat? Vissa fruktar hårda repressalier.”

I snart 30 år har mullornas blodbesudlade regim suttit vid makten och skoningslöst förföljt och mördat allt motstånd, och redan nu är många av den senaste protestvägens demonstranter dödade. *Proletären* vill dock inte gå längre än att säga: vissa fruktar hårda repressalier. Med andra ord kanske det inte alls blir några hårda repressalier? Ahmadinejad, tycks *Proletären* mena, kanske inte alls är intresserad av någon hård repression – han kanske är ganska fredlig egentligen.

Att illusionerna om Ahmadinejad inte kan tillskrivas något slarvfel, utan i högsta grad är en del av KP:s politik bekräftas av den sista frågan: ”Tänker Ahmadinejad agera mot den korrupta elit som han så kraftfullt fördömde innan valet, eller var det främst röstfiske?”

Med andra ord: KP hyser inte bara förhoppningen att Ahmadinejad ska visa sig överseende med oppositionen och låta bli att förfölja den, de hoppas också att han faktiskt ska föra en politik i de fattiga massornas intresse, och slå mot den korrupta eliten. Som om inte den iranska regimen vilar på en korrupt elit!

Man tror ibland att man har sett allt, men KP upphör inte att förvåna. Liksom deras läromästare Stalin är de helt oförmögna att handskas med revolutionära kriser – men rosenkindade förhoppningar om Ahmadinejad när Teherans invånare reser sig i revolt, är inte det att gå en smula långt, även för er?

Jens-Hugo Nyberg

Chávez tar parti för den klerikala diktaturen mot Irans ungdomar, arbetare och kvinnor

Den 21 juni pekade den venezolanske presidenten Hugo Chávez, i sin regelbundna teveshow *Aló Presidente*, ut var han står i den kamp som utspelas i Iran mot de krafter som mördar och undertrycker studenterna och arbetarna, mot den klerikala diktatur som kväver och förtrycker kvinnor och nationella minoriteter.

Han sade: ”Vi skickar en hälsning till Mahmoud Ahmadinejad, Irans store president, till ayatolla Ali Khamenei och till det iranska folket. Vi ber världen att respektera Iran eftersom de [sic!] försöker undergräva den iranska revolutionens styrka.”

Han fortsatte: ”Ahmadinejads seger är en seger helt i sin ordning. De försöker besudla Ahmadinejads seger, och genom att göra det siktar de på att försvaga regeringen och den islamiska revolutionen. Jag vet att de inte kommer att kunna det.”

Han rapporterade också att han personligen ringde till Ahmadinejad för att gratulera honom så snart han fått nyheten om hans ”seger”.

Den venezolanska regeringens utrikesministerium klar- gjorde också sin uppfattning. "I folket namn", hyllade det "den extraordinära demokratiska utveckling" som resulterade i Ahmadinejads seger. Den är sannerligen extraordi- när! Utan tvivel är den av samma slag som det "gudomli- ga mirakel" som den högste ledaren beskrev som dess orsak.

Utrikesministeriet fortsatte: "Venezuelas bolivariska regering uttrycker sitt bestämda avvisande av den vildsin- ta och ogrundade kampanj som utifrån försöker diskredi- tera landet som inlett mot Iran, med målet att fördunkla det politiska klimatet i detta broderland." Ministeriet tillfogade: "Vi kräver omedelbart slut på manövrerna för att förtala och destabilisera den islamiska revolutionen."

Chávez och den venezolanska regeringen är givetvis inte ensamma om att skynda till stöd för den klerikala regimen i Iran. Det palestinska Hamas och det libanesiska Hizbollah har också förklarat sitt stöd för Ahmadinejad och Khamenei. Men de har åtminstone något slags före- vändning, eftersom båda är politiska islamister och båda är beroende av Iran för militärt och logistiskt stöd i mot- ståndet mot Israel. Det är naturligtvis ingen ursäkt för deras stöd till repressionen, men det är åtminstone en förklaring. Chávez har varken rättfärdigande eller förklar- ing.

Det är sant att Venezuela under de senaste tre åren har ingått avtal för miljontals dollar med Irans regering, men den är inte på något sätt beroende av dem för sin ekono- miska överlevnad. Samtidigt gör Chávez anspråk på att vara ledaren och ideologen för den han kallar "tjugoförsta århundradets socialism". Många människor världen över, som uppmuntras av Venezuelas kombination av betydan- de sociala reformer och trots mot USA, tar allt detta för äkta vara. Men om Chávez verkligen var "demokrat", "socialist" och arbetarklassens förkämpe, borde han soli- darisera sig med ungdomar, arbetare och socialister i Iran som kämpar för frihet och mot den teokratiska diktaturen.

Hans uttalanden visar att han i verkligheten inte tar sin utgångspunkt i arbetarklassens internationella solidaritet, utan istället i en allians mellan kapitalistiska stater som finner sig tvingade att motsätta sig den nordamerikanska (och europeiska) imperialismens exploatering och översit- eri.

Revolutionära socialister måste ge ovillkorligt stöd till Iran (och Venezuela) mot ekonomiska blockader, hot och varje militär anfall som kommer från Förenta staterna och dess sionistiska lakej. Men det gör det inte alls nöd- vändigt för oss att stöda en diktatur mot dess egen arbe- tarklass. Den "iranska revolution" som Chávez hänvisar till ströps mellan 1979–82 av just de människor som nu styr Iran.

Den högste ledarens och hans presidents "antiimperia- lism" är inte revolutionär utan kontrarevolutionär. Den levande iranska revolutionen befinner sig ute på gatorna, på universiteten och i fabrikena. Den representeras av bussförarna vars ledare fick slita spö för att ha strejkat och vars demonstration på första maj i år blev brutalt under- tryckt.

Hugo Chávez har placerat sig på den andra sidan av barrikaderna och alla dessa frihetskämpar och därmed den iranska revolutionen. Därmed har han ordentligt försvagat den venezolanska revolutionen, eftersom en del av dess styrka utgörs av den internationella solidariteten från världens arbetare och ungdomar. Även om sådana

utövare av "dårnas antiimperialism" som James Petras öser förtal över de iranska demonstranterna, kommer verkligt revolutionära krafter världen över att med avsky att dra sig undan sådana uttalanden.

Givetvis vill ingen förneka vare sig den ena eller andra regimen rätten att bedriva handel med varandra eller kombinera sina krafter för att motstå påtryckningar eller angrepp från USA-imperialismen. Men i den utsträckning som Chávez gör anspråk på att inte bara vara en typisk diktator i "tredje världen" som befinner sig i konflikt med imperialismen (en Saddam Hussein, en Khadafi eller en Robert Mugabe) utan en representant för tjugoförsta århundradets socialism – bör han fråga sig varför fackliga aktivister och kvinnliga aktivister i Iran blir piskade och torterade, varför socialister av alla slag är förbjudna och undertryckta.

Det är tydligt att Hugo Chávez "socialism" gör halt vid Venezuelas gränser eller kanske vid Latinamerikas strän- der. Men en socialism som gör halt vid nationella eller kontinentala gränser är ingen socialism alls.

Hans uttalande måste vara mycket pinsamt för de "trotskister" som har målat upp en rosenröd bild av Hugo Chávez socialism. Det skapar alldeles uppenbart problem för Alan Woods Internationella marxistiska tendensen (i Sverige representerad av *Socialisten*). Woods har svärmat runt den bolivariske presidenten i årtal och citerar hans prisande av Woods egen bok *Reason in Revolt*. Men nu säger Woods att:

"En del inom vänstern ifrågasätter huruvida rörelsen i Iran är en progressiv rörelse. De har blivit lurade av en propaganda som säger att rörelsen är helt "en imperialis- tisk sammansvärjning" för att störta den islamiska regi- men. Det tar inte hänsyn till själva kärnan i det som hän- der i Iran, vilket är en revolutions början.

Bland dessa "inom vänstern", verkligen prominenta fö- reträdare, finns Hugo Chávez och Evo Morales.

Nu tvingas Woods medge att Chavez stöd till Ahmadi- nejad "allvarligt har skadat bilden av den bolivariska republiken inför Irans folk. Men hans förklaring, att de två latinamerikanska presidenterna har förväxlat de reak- tionära rörelser som de står inför på hemmaplan med den progressiva rörelsen i Iran, går inte till botten med varför Morales och Chávez har intagit de uppfattningar som de har. Det är sant att revolutionens situation i Latinamerika och Iran är radikalt skilda åt. Skillnaderna går mellan en arbetarrevolution som blockeras av en folkfront, en vän- sterbonapartistisk regim och en revolution som inlett gentemot en 30 år gammal, senil, klerikal och bonapartis- tisk diktatur.

Det som förenar dem är en halvkolonial kapitalistisk bonapartism som inte har något som helst gemensamt med socialism eller arbetarklassens makt. Det är skamligt att "trotskister" uppträder som försvarsadvokater för varje slags regim som inte är proletär. Vi kan bara hoppas att IMT:s medlemmar nu i ljuset av Chávez ställningstagan- de kommer att fråga sig och sina ledare, varför deras tendens så länge uppträtt som förespråkare för chavismen – med enbart den mildaste formen av kritik. Ahmadine- jads händer är nu fläckade av blod och Chávez har offent- ligt och varmt just skakat dem. Var och en som skakar hand med Hugo Chávez i framtiden kommer att få bära samma skamliga blodstänk.

Uttalande från Förbundet för Femte Internationalen och en grupp afghanska socialister

Världen befinner sig i en ekonomisk kris som hotar miljarderna människor med ännu större misär under det kapitalistiska systemet. Kapitalistklassen har kastats in i en kris genom kreditkrisen och den globala recessionen, men de har en ska klar för sig – de måste få arbetarklassen och bönderna att betala för krisen. Arbetare, ungdomar, bönder och socialister måste förenas i hela världen och kämpa mot kapitalisterna och imperialisterna – dem är krisen, vi är lösningen!

Det världssystem som vi lever under är imperialistiskt; ett fåtal superrika nationer dominerar de andra. Det här ekonomiska systemet försvaras och genomdrivs mest våldsamt av USA-imperialisterna. Deras invasioner i Afghanistan och Irak har skakat världen och visat att kriget mot terrorn är en fasad för deras imperialistiska ambitioner. Men imperialisternas drömmar har förvandlats till en mardröm. Afghanistan bekämpar fortfarande, efter åtta års ockupation, Natos styrkor. Ockupationsstyrkorna tvingas in i sina militärbaser med en majoritet av folket fortfarande som motståndare till deras närvaro och med krav på demokrati utan amerikanska eller brittiska bajonetter.

I den situationen stöder alla socialister den demokratiska rätten för folken i den halvkoloniala världen att försvara sig mot imperialistiska angrepp. Vi strävar inte på något som helst sätt efter att hjälpa de politiska islamiststyrkor som för närvarande leder motståndet att komma till makten – en sådan regim har varit och kommer återigen att bli lika reaktionär som Karzais, repressiv mot arbetare, kvinnor, studenter och ungdomar – vi är å andra sidan övertygade om att ifall motståndsrörelserna skulle kasta ut imperialisterna så skulle det vara en progressiv handling som kommer att visa världen, liksom efter kriget i Vietnam 1975, att den starkaste armén i världen kan besegras.

Vårt stöd är emellertid reserverat enbart och uteslutande för verkliga motståndshandlingar mot Natos ockupanter. Vi tror inte på att de islamistiska krafternas metoder på ett avgörande sätt kan besegra imperialisterna och deras afghanska allierade, speciellt om de vänder sig till "al-Qaidas" taktik med urskilningslösa bomber i stadsområden, som underblåser sektaristiska och nationella stridigheter. I Irak förde deras taktik motståndet till randen av nederlag och räddade de amerikanska ockupationsstyrkorna från att kastas ut. Vi är övertygade om att endast arbetarklassen kan åstadkomma seger genom att kämpa inte bara för att kasta ut invasionstrupperna och störta deras hantlangare genom att erbjuda de afghanska massorna ett progressivt program – jord till dem som brukar den, en planerad utveckling av landet som kan garantera en balanserad utveckling av infrastrukturen liksom sjukhus och skolor. Allt detta fordrar socialisering av industriproduktionen och en planerad användning av landets resurser genom en arbetar- och bonderegering som är baserad på makten hos råd som består av deras delegater.

Vi är övertygade om att revolutionära socialister därför både kan och måste stå i spetsen för sådana motståndsrörelser och erbjuda ett handlingsprogram som inte bara kan mobilisera större delen av arbetarklassen i den demokratiska kampen utan också förbereder dem för en kamp mot makten. Vem som än är ledaren för en segerrik motståndsrörelse kommer att vara bäst placerad för att ta makten efter att imperialisterna har besegrats.

Det är i arbetarklassens, kvinnornas och ungdomens intresse att en progressiv, revolutionär kraft byggs i Afghanistan och Irak som kan vända kampen för nationell frigörelse till en kamp för socialismen. Det är den permanenta revolutionens strategi som den beskrivits av Leo Trotskij, den ryske revolutionären. Vi tror inte att det först måste finnas ett demokratiskt stadium som tillåter kapitalismen att utvecklas fredligt. Det kan inte finnas någon fred under kapitalismen för arbetarklassen eftersom kapitalismen innebär ständig utsugning och alienation för de arbetande. Arbetarklassen vid makten skulle inte ha något intresse av fortsatt kapitalism, istället kan den börja återuppbygga samhället längs socialismens linjer med jämlikhet för alla proletärer.

Den strategin kan erbjuda en utväg för tredje världen, som är fastlåst av imperialismens fasor, som lider under diktaturers, arbetarfientliga regimers och reaktionära rörelserns elände. För att kämpa för den strategin behöver vi bygga ett nytt internationellt, revolutionärt parti – ett parti som binder samman radikala arbetare och ungdomar i de imperialistiska kärnländerna med deras kamrater i tredje världen. Borgarna och världens ledare träffas vid sina toppmöten för att planera hur de ska försvara sitt system mot krisen och motståndet underifrån – även vi behöver ett internationellt parti för att samordna vår kamp. Ett sådant parti skulle, när det har byggts, vara det femte i sitt slag. Vi förbinder oss själva och uppmanar andra som gör motstånd mot systemet att ansluta sig till oss i den kampen.

Framåt mot Femte Internationalen!

Debatt i engelsk vänster

Nyhetsbrevet har tidigare (nr 302) rapporterat om våra brittiska kamraters svar på det öppna brevet till vänstern från den största brittiska vänsterorganisationen Socialist Workers Party (SWP). Nu har kamraterna i Workers Power sammanställt en pamflett med titeln *The Left Debates Its Future: Towards a New Anticapitalist Party in Britain?* Den finns nu att gratis ladda ner som en pdf-fil på www.workerspower.com. Innehållet består av artiklar från SWP:s tidning *Socialist Worker*, Socialist Partys tidning *The Socialist* (CWI) och *Workers Power* och det som behandlas är vänsterenhet, valallianser, nya partier och innebörden av arbetarklassens internationalism.

Revolutionär tidning på persiska

Kan du persiska? Då ska du läsa den nya tidningen Gatan. Det är en revolutionär vänstertidning om upproret i Iran som kommer ut dagligen. Den ges ut av en anonym grupp unga iranier och sprids till Iran via e-post där den sprids vidare.

Gatan har bland annat kritiserat västmediernas bild av proteströrelsen som en ren reformrörelse bakom Mousavi och betonat rörelsens anti-regimkaraktär. Sprid Gatan!

En insamling kommer att organiseras för att stödja Gatan.

Prenumerera på Gatan! Skicka ett mail till khyabon@gmail.com

Demonstrera den 15 juli

Uppmaning från Nätverket Mot Rasism:

Stoppa Stockholmsprogrammet! Demonstrera mot EU-toppmötet med Aktion Mot Deportation onsdag 15 juli!

Mitt i högsommaren, under 15-17 juli, kommer inrikes-

och justitieministrar att samlas i Stockholm för att hålla EU-toppmöte. Målet är att lägga grunden till ett nyttsäkerhetsprogram, det s.k. "Stockholmsprogrammet". Detta kommer sedan att fungera som riktlinjer för politiken inom alla länder i EU.

Vad innebär detta? "Stockholmsprogrammet" saluförs med vackra ord. Genom att förstärka samarbetet mellan polis- och säkerhetspolis i Europa ska man bli framgångsrikare i "kampen mot terrorism och organiserad kriminalitet". I verkligheten innebär programmet ett stort steg mot ökad övervakning och förföljelse!

Övervakning: En utveckling mot ökad övervakning kommer att ske genom skapandet av ett centralt befolkningsregister, genom att utveckla förfinade övervakningsinstrument för att kontrollera internet (bl.a. med hjälp av detaljerade "profiler" med vilka information om människors politiska och privata liv kan samlas mer effektivt), samt genom ökat samarbete mellan polisiära enheter.

Förtryck: I synnerhet flyktingar, och överhuvudtaget emigranter som av något skäl vill ta sig in i Europa, befinner sig i skottgluggen. Stockholmsprogrammet syftar till att förstärka gränskontrollerna. Redan idag dör tusentals människor då de försöker att ta sig förbi de redan existerande murarna runt Fort Europa. Programmet syftar också till militär rustning för att EU-staterna ska kunna förhindra människor från att emigrera redan i ursprungslandet. Det syftar även till att bygga nya fångläger för flyktingar i länder som gränsar till EU.

Det verkliga syftet: Sammantaget innebär Stockholmsprogrammet ytterligare ett steg mot militariseringen av EU. Det innebär ett allvarligt hot mot invandrare och flyktingar och blir därmed en del av den rasistiska offensiven mot "de andra" i hela Europa. Dessutom innebär åtgärderna nya och större möjligheter för de rika att använda sig av militära och polisiära medel mot dem som utmanar deras intressen och den kapitalistiska ordningen.

DEMONSTRERA!

Nätverket Mot Rasism uppmanar därför alla som vänder sig mot den här utvecklingen att gå med i den demonstration som arrangeras i Stockholm på onsdag den 15 juli av Aktion Mot Deportation. Vi uppmanar alla att göra motstånd mot EU-ledarnas angrepp på vår integritet och på våra rättigheter!

Demonstrationen börjar kl. 17 på Södermalmstorg (vid Slussen).

Den går under följande paroller:

- För inre och yttre frihet!
- Stoppa Stockholmsprogrammet!

Aktion Mot Deportation kräver också ett omedelbart stopp på våldet och avhumaniseringen samt frigivning av alla människor som sitter inlåsta i förvar, krav som Nätverket Mot Rasism ställer sig bakom.

Nätverket Mot Rasism